

[Helge Larsen.]

så — for at gå kompasset rundt — erindre om, at i 1953, da vi gennemførte en ny grundlov og alle disse principper var til debat under ledelse af en venstre-konservativ regering, fik man heller ikke spørgsmålet ordnet. Man gik oven i købet næsten den modsatte vej.

Jeg bemærkede, at den højtærede justitsminister oplyste, at man i, jeg tror, det var 1952, efter indstilling fra spareudvalget, hvor alle partier i finansudvalget var repræsenteret, overførte visse udgifter til politikasserne — måske en lidt mærkelig form for besparelse, men altså dog et forsøg på at fjerne visse udgifter fra statsbudgettet — og da gik man altså samtidig hermed ind for at lægge visse udgifter ind under disse revisionssystemer, som i øvrigt med fuld ret er kritiseret.

Jeg har nævnt dette blot for — for fuldstændighedens skyld — at gøre opmærksom på, hvordan der nu 112-113 år siden 1849 har været den ene undladelsessynd efter den anden i dette spørgsmål, og jeg tror, at alle de partier, som har deltaget i regeringsmagten i dette århundrede, har deres andel deri. Dermed være ikke sagt, at jeg ønsker, at der ikke skal ske nogen ændring; tværtimod har jeg et meget stærkt ønske om, at man nu på baggrund af de diskussioner, der har været ført, de undersøgelser, som har været foretaget, og det af den højtærede justitsminister nedsatte udvalg må kunne finde frem til en nyordning. Jeg tror ikke, at det er muligt, som det foreslås i venstres og de konservatives forslag, at gennemføre en nyordning fra 1. januar. Kunne vi stræbe efter at nå en nyordning af den principielle karakter, som jeg forstår at der er tilslutning til under denne debat, til 1. april, altså fra det nye finansårs begyndelse, så tror jeg der virkelig er nået et meget betydeligt resultat.

Lad mig så blot gøre den tilføjelse til sidst, at jeg naturligvis er helt indforstået med, at ved sådan en nyordnings gennemførelse må der naturligvis være stillet et rådighedsbeløb til politimyndighedernes disposition.

Aksel Larsen: Det var jo en ganske udmærket og kortfattet rekapitulation af den række undladelsessynder, der i løbet af

halvandet hundrede år er begået med hensyn til politikasserne, som det ærede medlem hr. Helge Larsen nu gav os. Af denne fremstilling fremgår det temmelig tydeligt, at det ikke blot er den nuværende højtærede justitsminister, men en hel lang „kongerække“ af justitsministre, der har ansvaret for det, der er sket, og det, der ikke er sket vedrørende politikasserne, samt at folketinget sådan set heller ikke kan sige sig skyldfri, eftersom folketinget ikke benyttede lejligheden i 1937, da enhedspolitiet indførtes, til også at tage sig af politikasserne og føre dem over enten under finansloven eller, hvad der forekommer mig mere nødvendigt og rigtigt, under den bevilgende myndighed og under den almindelige statsrevisions kontrol.

Men når dette er sagt, vil jeg samtidig sige, at det forekommer mit parti, at det er godt, denne sag er kommet frem, som den nu er, og vi har stor sympati for det fremsatte forslag — dog således at forstå, at denne sympati vedrører forslaget principper, men derfor er det ikke sikkert, at vi vil finde, at det er den helt rigtige løsning, at man lader politikasserne og deres penge indgå i statskassen og således lader dispositioner over dem ske ved finansloven og bevillingsmyndighederne.

Lad mig dog, inden jeg forsøger at forklare dette lidt yderligere, sige, at den redegørelse, vi har fået af den højtærede justitsminister i dag, gør det jo klart for enhver, at det går ikke an, at politikassernes midler, som er meget betydelige, sorterer bevillingsmæssigt under justitsministeriet eller under den højtærede justitsminister, navnlig fordi det jo er yderst forskelligartede formål, de hidtil har været anvendt til. Der nævnes bl. a. udrustning, inventar, aviser, politihunde, gratiale, tilskud til foreninger o. s. v., og det kan jo få én til at stille en hel del spørgsmål. Jeg skal nu ikke stille dem her, men jeg mener, at det udvalg, der bliver nedsat, bør beskæftige sig med disse spørgsmål, nemlig spørgsmålene, hvad er det for avishold, hvad er det for foreninger, der får tilskud, hvem har fået gratiale, og hvem har man fremtidig tænkt at give gratiale, og så naturligvis det spørgsmål, som konkret diskuteres og har givet anledning til lovforslaget: hvorledes forholder det sig med skattefri